

Sygn. akt IV KK 373/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 24 listopada 2015 r.

sprawy **A. K.**

skazanego z art. 222 § 1 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 1 czerwca 2015 r., sygn. akt VII Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 3 września 2014 r., sygn. akt III K [...],

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego A.K. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Formalnie rzecz biorąc w kasacji podniesiono zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego mającej polegać na naruszeniu dyspozycji art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. Jednak już analiza ich treści, a także części motywacyjnej skargi kasacyjnej prowadzi do przekonania, że w istocie Autorowi chodziło o ponowną próbę podważenia wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych i zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych na tej podstawie jeszcze przez Sąd I instancji. Argumentacja zaprezentowana w kasacji sprowadza się w istocie do tworzenia własnego obrazu wydarzeń, bądź odwoływania się wyłącznie do dowodów, które miałyby wspierać tak stworzoną wersję przebiegu zajścia

i przeciwstawienia jej ustaleniom poczynionym przez Sąd. Tymczasem, w świetle obowiązującej regulacji prawnej taki zabieg w postępowaniu kasacyjnym nie może być skuteczny. Jak już wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, podstawą zarzutów kasacyjnych nie może być samo negowanie wiarygodności istniejących dowodów, będących oparciem dla dokonanych ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że są niekorzystne dla oskarżonego oraz przeciwstawianie im innych dowodów, bardziej dla niego korzystnych. Podejmowanie prób takich zabiegów jest naruszeniem ograniczeń zawartych w art. 523 k.p.k. i stanowi niczym nie uprawnione dążenie do przekształcenia kontroli kasacyjnej w kolejną kontrolę apelacyjną.

Sąd Okręgowy w B. po przeprowadzeniu kontroli instancyjnej w odniesieniu do czynów objętych pkt. 1, 2 i 5 wyroku Sądu Rejonowego w B., zaaprobował w pełni dokonaną przez ten Sąd ocenę dowodów, odwołując się do obszernej argumentacji zawartej w uzasadnieniu. Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w B., przekonuje, że Sąd Odwoławczy nie dokonał w tym zakresie żadnej zmiany ustaleń faktycznych, a jedynie kontroli poczynionych ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji. Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do stawiania Sądowi Odwoławczemu zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. skoro nie prowadził on postępowania dowodowego i nie ciążył na nim obowiązek uzasadnienia orzeczenia w sposób analogiczny do wyroku sądu rozstrzygającego sprawę w pierwszej instancji.

Niezależnie od powyższego podkreślić należy, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w B. przekonuje, iż podniesione w apelacji obrońcy A. K. zarzuty obrazy prawa procesowego zostały przez Sąd Odwoławczy należycie rozpoznane.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.